

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN-2019-055

23.1.2019

SpareBank 1 Skadeforsikring AS

BA - Bygning - innbo (kombinert)

Brann – dømt for forsikringsbedrageri – fal. §§ 4-14 og 8-1, fjerde og femte ledd.

Sikredes bolig ble totalt skadet i brann den 27.3.15. Selskapet fikk melding om skaden den 28.3.15. Sikrede forklarte til selskapet at brannen hadde oppstått i et skap i gangen. Sakkyndigrapport innhentet av selskapet den 12.9.16 konkluderte imidlertid med at arnestedet mest sannsynlig var i stuen, selv om det ikke kunne utelukkes at det også var et arnested i gangen. Sikrede ble i lagmannsretten dømt for forsikringsbedrageri den 16.2.18. Selskapet avsto erstatning og sa opp forsikringsavtalen med én ukes varsel den 21.3.18, før dommen var rettskraftig. Sikrede anførte at avslaget ikke var gitt ugrunnet opphold, jf. fal § 4-14, da selskapet synes å ha bestemt seg for sitt standpunkt på et langt tidligere tidspunkt, og at resultatet fra politiets etterforskning i realiteten ikke hadde hatt noen innvirkning på selskapets avgjørelse. Nemnda kom til at selskapet hadde reklamert uten utgrunnet opphold, og at spørsmålet om sikrede ga uriktige opplysninger under skadeoppgjøret faller utenfor Finansklagenemndas mandat, jf. Finansklagenemndas vedtekter pkt. 4.1 bokstav c).

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 2 850 000

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning for bygning og innbo etter brann, og spørsmålet om selskapet er fri for ansvar og kan si opp forsikringen med én ukes varsel pga. gale opplysninger under skadeoppgjøret, jf. forsikringsavtaleloven (fal.) § 8-1, fjerde og femte ledd. Saken reiser også spørsmål om selskapet har reklamert for sent, jf. fal. § 4-14.

Det oppstod brann i sikredes bolig den 27.3.15. Sikredes forklaring av hendelsen inntas fra dom avsagt av Lagmannsretten den 16.2.18:

Tiltalte forklarte for lagmannsretten at alt var normalt utover kvelden da han satt og koste seg foran TVen, inntil han en gang utpå kvelden plutselig hørte en uvanlig lyd i retning ut mot gangen. Han beskrev det som et slags smell, ikke som et børseskudd, men som en høy lyd som han ikke var vant til å høre i huset. Siden han reagerte på denne lyden, spratt han opp av sofaen og gikk ut i gangen. Før dette hadde han verken sett flammer eller kjent røyklukt. Da han kom ut i gangen så han at det var røyk i taket da han gikk i retning den ytterste delen av gangen (heretter benevnt vindfanget).

I vindfanget står det et stort skap. Det er firedelt med to garderobeskap nede og to mindre skap oppe, dvs. i alt fire skaprom med hver sin dør. I det venstre øvre skapet står boligens sikringsskap.

Da han kom ut i vindfanget, så han at det kom flammer ut fra det øvre skapet til høyre. Flammene var 60-70 cm lange "stikkflammer" som hadde "veldig stor fart og var voldsomt store". Han tok da tak i den øverste skapdøra på høyre side som vendte utover, og prøvde å slå i hjel flammene med lufttrykket fra skapdøra. Han så at flammene ble større og større for hver gang han slo, og ga opp etter noen ganger. Han kom da til den konklusjonen at han måtte få hjelp til å slukke dette.

Tiltalte tenkte ikke over at han hadde et brannslukningsapparat stående i et skap på det nærmeste soverommet.

Utgangsdøra til boligen var rett bak ham, men han mente at det var tryggest å gå ut fra boligen gjennom gangen, gjennom stua, og ut på verandadøra på motsatt side. På dette tidspunkt var alt "normalt" i stua. Det brant kun i den øverste delen av skapet i gangen, ikke noen andre steder i huset. Han ringte brannvesenet da han kom ut på verandaen. Alt så "normalt ut" i stua da han gikk gjennom den på vei ut. Han lukket ikke verandadøra bak seg. Etter at han hadde ringt 112, gikk han rundt huset. Han så da etter hvert gjennom karnappvinduet i spisestua at det nå hadde begynt å brenne også der. Etter hvert hørte han at naboene ropte på han nede fra veien og gikk ned dit.

Selskapet fikk melding om brannen den 28.3.15. Selskapets takstmann besiktiget skadestedet den 8.4.15. På dette tidspunkt var ikke skadestedet frigitt. Det fremgår følgende av takstmannens rapport:

Politiet er ikke ferdig med sine undersøkelser, saken behandles av politiet i (kommune), Telemark Politidistrikt, ansvarlig er (RS). Skl selv er sikker på at brann startet i sikringsskap. Skl bor alene i huset. Skadedag var han til stede alene. Tidspunkt var va 23.15. Han satt i stua og hørte et kraftig smell fra gangen. Gikk raskt ut og fant flammer ut fra sikringsskap. Ringte straks til politi etter å ha gitt opp å slukke. Husets pulverapparat var plassert rett ved sikringsskap og derfor umulig å få tak i.

Selskapet ba om politidokumentene den 23.4.15 og mottok de foreløpige dokumentene den 8.5.15. Selskapets utreder var gjentatte ganger i kontakt med politiet for å etterspørre sakens fremdrift og politidokumentene, henholdsvis ved henvendelse av 22.5.15, 17.6.15, 6.7.15, 11.8.15, 21.9.15, 17.12.15 og 14.1.16.

Utreder gjennomførte en samtale med sikrede den 22.1.16. Av rapporten fra samtalen fremgår det at sikrede blant annet forklarte følgende om skadehendelsen:

Over kl 2300 hørte skadelidte et smell ute fra gangen. I det han reiste seg og kikket ut mot lang-gangen så han at det kom røyk. Han gikk fort eller løp ut i gangen, hvor han har et garderobeskap med 4 dører. I skapet har han klær og turutstyr. Det er 4 dører på skapet – hvorav 2 lange dører nede, og to mindre dører oppe.

I det skadelidte kom ut dit (til garderobeskapet i gangen), stod flammene ut av øverste skapet til høyre. "Det er veldig varmt og det smeller og bråker og flammene slår ut". Han tok skapdøra og forsøkte å slå i hjel flammene med trekken, men skjønte raskt at dette gikk så fort at han ikke ville klare dette alene. Han tok derfor en beslutning om å få tilkalt brannvesenet. Han gikk deretter gjennom stua og ut verandadøra og ringte til brannvesenet. Mens han ringte, så han gjennom karnappvinduet at flammene kom ut. Skadelidte vurderte om han skulle gå inn igjen eller ikke og tenkte på at han var blitt fortalt at han ikke burde gå inn igjen i en brann. (...)

Det ble henvist til skadelidtes opplysning om at han så flammer ut fra (kles)skapet. Han ble spurt om han så nøyaktig at flammene kom fra sikringsskapet. – "Nei". Øverst i klesskapet er det to skap og skapdører og det er delevegg i mellom. Flammene kom ut fra det høyre skapet – motsatt side av sikringsskapet. Inne i dette skapet var det klær. Det gikk noen ledninger der inne. Det var også en bryter der, uten at han vet hva denne bryteren gikk til.

I hele skapet totalt sett var det turutstyr. Det var et par sekker, jaktjakker, turklær. I en sekk var det noen vedtre, motorsagutstyr (kjedefiler, filnal, reservesnor) og sitteunderlag. Det var ikke noen brennbare væsker i sekken eller i skapet forøvrig. Det var ikke turkokeutstyr eller parafinbokser eller annet som kan smelle. Han har stormkjøkken men dette lå over kjøleskapet.

Skadelidte ble spurt om hva som kunne smelle i skapet. Han vet ikke hva dette var. Det er vanskelig å beskrive. Han har ikke hørt noe sånt før. Det kan ha vært treverk som brant.

Skadelidte ble bedt om å tenke tilbake til smellet han hørte fra sofaen – lydopplevelsen – det han hørte. Det var ett ganske høyt smell som ble avløst av en jevn dur. Det var ett enkelt smell, avløst av en dur. Det brant heftig i det han kom ut dit og det kan ha vært flammene. Om avstanden bort til stedet (smellet/flammene) resonerte skadelidte seg fram til at det kan ha vært 6 meter. "Huset er 11 meter langt. Jeg satt ganske i andre enden".

(...)

Det ble henvist til skadelidtes opplysning om lyd (i gangen). Han ble spurt om "hva er det første du ser"? I det han passerte hjørnet ved brannmuren

(90garder) (forklarte nærmere rundt hvor han befant seg) så han at "det siger røyk ut fra døråpningen som ikke hadde dør". Videre ut så han at det kom stikkflammer – aggressive flammer, som gikk ut og opp. Flammene var gule, som et Sankt Hans-bål som det er veldig fart i, som det smeller og durer i (ett smell avløst av dur). Det kan fort være knitringssmell, men det oppleves mye kraftigere. Skadelidte merket ikke noe lukt før han hørte smellet.

(...)

Skadelidte ble konfrontert med at politiet var av den formening at brannen har startet i området ved sofaen. Skadelidte ble bedt om å kommentere dette. - "Ikke annet enn at dette stemmer ikke". Han vet at brannen ikke startet i dette området. "Jeg var der og det begynte ikke å brenne der".

Skadelidte ble spurt om det i samtalen hos politiet ble snakket noe om skapet i gangen og smellet som han hadde hørt. På et tidspunkt mente politiet at det hadde begynt å brenne på to steder. "Jeg ble veldig forvirret over det". Han har ingen fornuftig forklaring på at politiet mener at det har begynt å brenne to steder. Det eneste han vet, er at det ikke har begynt å brenne to steder. Det brant i skapet da han forlot huset – det er det som stemmer. Skadelidte forstod det dithen at politiet først var av den formening at det begynte å brenne i skapet, deretter at det hadde begynt å brenne i stua, før de igjen hevdet at brannen oppstod skapet i gangen.

Skadelidte ble spurt om politiet har formening om hva som kan ha begynt å brenne i skapet – "Nei". På spørsmål om hvor i skapet det begynte, opplyste skadelidte at det ifølge politiet ikke har begynt i sikringsskapet. Politiet opplyste ikke hvor i skapet brannen oppstod. "Det var en antagelse som jeg hadde, det eneste logiske som han har klart å tenke seg til". Skadelidte har vridd hodet mange ganger for å tenke på hva som kan ha forårsaket brannen i skapet, men han har ikke noe forklaring på dette. Han oppbevarte kun vanlige klær i skapet.

(...)

Selskapets utreder hadde så en samtale med sikredes kjæreste den 4.2.16. Det fremgår av samtalereferatet at hun ikke var tilstede da brannen oppstod. Utreder var i ny kontakt med politiet den 5.2.16, hvor det ble oppfordret til følgende etterforskingsskritt:

Innhente sakkyndig vurdering av mulighetene for brannspredning i bygningen (fra gang til stue eller omvendt)

Sikre samtlige elektrokomponenter i stua og gjennomføre en grundig undersøkelse for å påvise eller utelukke elektrisk årsak

Vi ønsker en rask avklaring på om dette er tiltak som vil bli iverksatt i regi av politiet. Vi er behjelpelige med å foreslå evt. brannsakkyndige som evt. kunne oppnevnes av retten. Videre er vi gjerne behjelpelige med oppvarming på skadestedet og evt. andre tiltak dersom det er aktuelt for politiet å sikre gjenstående elektromateriale for undersøkelse

Politiet opplyste den 16.2.16 at de hadde engasjert en brannsakkyndig for å vurdere brannspredningen på skadestedet. Rapporten kunne forventes levert før mai.

Selskapet sendte den 15.3.16 et brev til sikrede hvor det informerte om at det ikke ville ta stilling til erstatningsansvaret før politiet har avsluttet sitt arbeid og det har mottatt politiets konklusjon med hensyn til brannårsak.

Selskapets utreder purret på den sakkyndige rapporten fra politiet den 11.5.16. Politiet svarte samme dag at rapporten var mottatt og lagt inn i saken, og at saken ble oversendt påtaleansvarlig samme dag for vurdering/avgjørelse. Selskapets utreder tok ny kontakt med politiet den 27.5.16:

Vi er kjent med at politiet har mottatt brannsakkyndig vurdering. Vi anmoder at politiet ferdigstiller etterforskning og påtalemessig vurdering av saken. Dette er en sak som synes å være grundig etterforsket og av hensyn til både vår kunde (siktete) og SB1 sine interesser er det sterkt ønskelig at saken sluttføres uten unødige bruk av tid, herunder liggetid hos jurist.

Vennligst gi tilbakemelding om når politidokumenter kan forventes utlånt, samt når vi kan forvente saken vurdert mht til evt. tiltale eller henleggelse.

Selskapets utreder purret igjen på politiet den 9.6.16. Selskapet mottok politidokumentene den 20.6.16. Selskapets utreder kontaktet sikrede den 1.7.16 og informerte om at han ville ta en måneds ferie, og at kontakten ville gjenopptas i august. Selskapets utreder tilskrev politiet den 3.8.16 og etterspurte en påtalevurdering og avgjørelse. Selskapet sendte sikrede et likelydende brev som det sendt 15.3.16, den 25.8.16.

Egenrapport basert på undersøkelser foretatt for selskapet av (RN) forelå den 12.9.16, hvor det konkluderes med følgende:

På grunnlag av undersøkelser på brannstedet, mener jeg det mest sannsynlig er et arnested i golvnivå mellom 3-setersofaten og vindusveggen i stua. Det kan også være et arnested i skapet i vindfanget.

Ved undersøkelse av sikret materiale fra brannstedet er det ikke påvist elektrisk brannårsak.

Selskapets utreder purret på politiet angående påtalevurdering den 10.10.16, 24.10.16, 28.10.16, 31.10.16, 1.11.16, 4.11.16 og 21.12.16. Politiet svarte den 21.12.16 at saken ikke var påtaleavgjort, og at det var vanskelig å svare på når en påtaleavgjørelse ville foreligge, da dette var en sak som statsadvokaten også skulle vurdere. Selskapets utreder purret igjen den 17.1.17 og 3.5.17.

Selskapet sendte sikrede et nytt brev den 18.1.17, likelydende som brevene sendt 15.3.16 og 25.8.16. Selskapet foretok en taksering av bygningen, hvor takstrapporten av 31.1.17 konkluderer med totale skadekostnader for bygningen var kr 2 520 000.

Selskapet sendte sikrede et brev den 9.5.17 og informerte om at det nå var kjent med at det var tatt ut tiltale mot sikrede for forsettlig ha forårsaket brannen, og at sikrede ikke hadde opplyst til selskapet at han selv hadde forårsaket brannen. Selskapet viste til fal. §§ 8-1 fjerde ledd og 4-9. Selskapet viste videre til at det avventer dommen før det tar stilling til erstatningsansvaret, og at det vil komme tilbake til sikrede når dommen foreligger.

Det ble tatt ut tiltalte mot sikrede for overtredelse av straffeloven (1902) §§ 272 første ledd og 352 annet ledd. Sikrede ble frikjent i tingretten, men ble funnet skyldig i lagmannsretten ved dom avsagt den 16.2.18. Lagmannsretten uttaler følgende om brannårsaken;

I konklusjonen er de brannsakkyndige samstemte i at brannen har sitt arnested (opprinnelig startpunkt) i stua/spisestua. Brannen må deretter ha spredt seg derfra i retning til gangen og vindfanget, og ikke omvendt, slik tiltalte har forklart. Flere undersøkelser sannsynliggjør også et arnested nummer to i det nedre høyre skapet i vindfanget.

(...)

De tekniske undersøkelsene har utelukket at brannen kan ha oppstått i vindfanget slik tiltalte har forklart. Tiltaltes forklaring om hvordan brannen startet og utviklet seg er på alle punkt uforenelig med det øvrige bevisbildet.

Ved sin egen forklaring har tiltalte utelukket at brannen startet i stua, der han selv satt, mens samtlige sakkyndige har pekt på stua, evt. spisestua, som arnested til brannen. Lagmannsretten vurderer tiltaltes forklaring som oppkonstruert, og synes å være et forsøk på å unndra seg ansvar for brannen.

(...)

Dommen ble forsøkt anket til Høyesterett, men Høyesterett avviste ankebehandlingen.

Selskapet besluttet på bakgrunn av dommen fra lagmannsretten å avslå erstatning, jf. fal. §§ 4-9 og 8-1 fjerde ledd, den 21.3.18. Selskapet viste i avslaget til at det var kjent med at dommen var anket og ikke rettskraftig, men mente at det på dette tidspunkt hadde tilstrekkelig grunnlag til å ta et selvstendig standpunkt i saken. Selskapet sa opp forsikringsavtalen den 4.4.18 under henvisning til fal. § 8-1 femte ledd. Selskapets avgjørelse ble påklaget den 11.4.18. Selskapet opprettholdt sitt standpunkt etter en ny vurdering av saken den 19.4.18.

Lagmannsrettens avgjørelse er klaget inn for menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg (EMD).

Sikrede krever erstatning for brannskaden og avviser at det er sikrede selv som har antent boligen. Selskapet har lagt til grunn at det kun er i stua at brannen kan ha startet, og dette er et for snevert område av huset som arnested. Rapporten til (RO) avdekker at taket i stua, spisestua og frem til vindfanget var dekket med strie, hvilket medførte at også spisestua var et sannsynlig arnested når det tas høyde for hvordan et strietak påvirker brannens sannsynlige utvikling. Ingen elektroniske komponenter i spisestueområdet har blitt undersøkt med tanke på brannårsak, hvilket er en alvorlig svakhet ved den brannutredning som selskapet har lagt til grunn for sitt standpunkt. Ingen av de sakkyndige har kunnet utelukke en elektrisk årsak til brannen, og det foreligger derfor ikke en klar sannsynlighetsovervekt for at brannen var påsatt.

Selskapet har reklamert for sent overfor sikrede, og har derfor har mistet sin innsigelse, jf. fal. § 4-14. Selskapets standpunkt i avslaget samsvarer med hva selskapets utredere konkluderte med i sin utredning av brannen i rapport allerede den 12.9.16, og avslaget er således gitt 18 måneder etter dette tidspunkt og nesten tre år etter brannen oppstod. Friststart for selskapet var senest ved denne rapporten, jf. Rt. 2013 s. 1235. Selskapet har for øvrig gjennom hele etterforskningen vært kjent med politiets funn og vurderinger, og selskapets utredere har drøftet etterforskningskritt med politiet underveis i etterforskningen. Det foreligger ingen beskyttelsesverdige grunner for selskapet å avvente formidlingen til sikrede ytterligere etter at standpunktet allerede er tatt. Det er av rettssikkerhetsmessige grunner svært viktig for sikrede å vite når selskapet rent faktisk er blitt motpart og ikke lenger samarbeidspartner. Ved å ikke gjøre sikrede oppmerksom på dette, vil det være enkelt for selskapet å illojalt utnytte tillitsforholdet i oppgjørssituasjonen.

Selskapet avviser ansvar og sier opp avtalen og anfører at sikrede har gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger under skadeoppgjøret, jf. fal. § 8-1, fjerde og femte ledd. Sikrede er i lagmannsretten dømt for forsikringsbedrageri, og dette må Finansklagenemnda legge til grunn. Selskapet har ikke oversett reklamasjonsfristen, jf. fal. § 4-14. Selskapet har avvendt den rettslige behandlingen av saken, noe det har anledning til, jf. Rt. 2013 s. 1235. Subsidiært har selskapet anført at reelle hensyn taler for samme løsning, uavhengig av om en eventuell sviksinnsigelse ble fremsatt for sent.

Selskapet har for øvrig anført at saken bør avvises fra en behandling ved Finansklagenemnd, jf. Finansklagenemndas vedtekter pkt. 4.1 bokstav c) og bokstav d).

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om selskapet er fri for ansvar og kan si opp avtalen pga. uriktige opplysninger under skadeoppgjøret, jf. fal. § 8-1 fjerde og femte ledd, herunder om reklamasjonsfristen i fal. § 4-14 er overholdt.

Nemnda mener spørsmålet om sikrede ga uriktige opplysninger under skadeoppgjøret faller utenfor Finansklagenemndas mandat, jf. Finansklagenemndas vedtekter pkt. 4.1 bokstav c), som sier at saken kan avvises dersom den er under behandling eller har blitt behandlet av domstol. Sikrede er dømt for overtredelse av strl. (1901) § 272 første ledd i lagmannsretten.

Retten tok imidlertid ikke stilling til spørsmålet om selskapet hadde oversett reklamasjonsfristen i fal. § 4-14, som sier at selskapet skal gi sikrede skriftlig beskjed "uten ugrunnet opphold" etter at det ble kjent med det forhold som medfører at selskapet kan påberope seg uriktige opplysninger under skadeoppgjøret. Dette spørsmålet er derfor innenfor nemndas mandat.

Det første spørsmålet er når selskapet kan anses for å ha blitt kjent med forholdet som tilsa at fal. § 8-1 fjerde ledd eller § 4-9 kom til anvendelse. Sikrede anfører at reklamasjonsfristen for

selskapet startet senest den 12.9.16, da utreders rapport fra brannen forelå. Utgangspunktet for fristen er ifølge Rt. 2013 s. 1235 avsnitt 49 når selskapet har en "kvalifisert mistanke" om det aktuelle forholdet. Ifølge utrederens samtalerapport hadde sikrede flere ganger i samtale med utreder den 22.1.16 forklart at brannen startet i gangen. Sikrede ble konfrontert med at politiet mente brannen startet i området ved sofaen, hvilket sikrede besvarer med at "(j)eg var der og det begynte ikke å brenne der".

Sakkyndig rapport innhentet av selskapet 12.9.16 konkluderer imidlertid med at arnestedet mest sannsynlig var på gulvnivå mellom sofa og vindusvegg i stuen. Rapporten utelukker ikke at arnestedet kunne ha vært i skapet i vindfanget. Sakkyndig undersøkte materiale som var sikret fra brannstedet, men kunne ikke påvise noen elektrisk brannårsak. Nemnda mener selskapet på dette tidspunkt må anses for å ha en "kvalifisert mistanke" om at brannen ikke kunne ha oppstått slik sikrede forklarte, og at sikrede således kunne ha gitt uriktige eller ufullstendige opplysninger under skadeoppjøret, jf. fal. § 8-1 fjerde ledd. Fristen begynte etter dette å løpe den 12.9.16.

Spørsmålet blir deretter om avslaget av 21.3.18 er gitt "uten ugrunnet opphold". Dette utdypes på følgende måte i Rt. 2013 s. 1235 avsnitt 54:

Et avslag begrunnet med svik innebærer en svært alvorlig beskyldning mot forsikringstakeren. Dette nødvendiggjør et forsvarlig beslutningsgrunnlag som kan være tidkrevende å få frem. Bestemmelsen i § 4-14 første ledd siste punktum om at selskapet samtidig med reklamasjonen skal orientere om adgangen til å kreve nemndbehandling, bærer da også tydelig bud om at det «standpunkt» forsikringstakeren skal ha beskjed om, må ha en slik kvalitet at det tåler etterprøving. Hvorvidt selskapet har benyttet for lang tid til å ta standpunkt – altså et ugrunnet opphold – må vurderes på denne bakgrunn.

Høyesterett vurderte dernest om selskapet hadde anledning til å avvente rettskraftig dom før det ble reklamert. Høyesterett viste til LA-1999-392 hvor det ble uttalt at selskapet hadde god grunn til å avvente det rettslige utfallet av straffesaken før det ble tatt standpunkt til om forsikringstakeren skulle få utbetalt erstatning. Den aktuelle saken dreide seg om et større beløp, og også hensynet til forsikringstakeren tilsa at selskapet ikke burde ta standpunkt før det hadde skjedd en rettslig prøving. Dette ville gi en mer betryggende saksbehandling enn om selskapet skulle tatt stilling til saken på bakgrunn av politidokumentene. Høyesterett uttalte i avsnitt 60:

Jeg er generelt enig i en slik vurdering. Den som har en uavgjort straffesak hengende over seg, har ingen berettiget forventning om forsikringsutbetaling. Jeg kan derfor ikke se at hensynene bak reklamasjonsregelen – avklaring og bevissikring – kan begrunne at det i slike situasjoner må tas standpunkt på bakgrunn av etterforskningsdokumentene. Etter at en fellende dom er blitt rettskraftig må imidlertid selskapet treffe avgjørelse i forsikringsspørsmålet raskt om det samlet skal sies å være reklamert "uten ugrunnet opphold"

I den aktuelle saken ble sikrede frifunnet for brannstiftelse. Selskapet besluttet å iverksette ytterligere undersøkelser etter at dommen var rettskraftig. Selskapet avsto kravet overfor sikrede ett år og 10 måneder etter mottaket av skademelding, og ett år og én måned etter den frifinnende dommen, under henvisning til sikrede hadde begått svik mot selskapet. Høyesterett konkluderte med at frifinnelsen utløste en betydelig skjerpet aktivitetsplikt dersom retten til å reklamere skulle være i behold, og at selskapet ikke hadde hatt et tilstrekkelig aktivitetsnivå i saksbehandlingen etter frifinnelsen. Reklamasjonsfristen var derfor oversittet.

Nemnda tolker dommen slik at selskapet i enkelte saker har anledning til å avvente rettskraftig dom. I den foreliggende saken er det snakk om et relativt stort beløp og en alvorlig anklage mot sikrede. Selskapet har derfor gode grunner for avvente utfallet av rettsaken før det tar stilling til erstatningsansvaret. Etter det opplyste har selskapets utreder også gjentatte ganger purret på politiets saksbehandling, og han var i jevnlig kontakt med politiet frem til det ble tatt ut påtale. Selskapet reklamert i overkant av én måned etter dommen ble avsagt i lagmannsretten. Nemnda

forstår det slik at dommen på dette tidspunkt var anket videre til Høyesterett og derfor ikke rettskraftig.

Selv om avslaget er gitt tre år etter meldingen om skadetilfellet, og nesten 18 måneder etter at selskapet fikk en kvalifisert mistanke, har saken vært under kontinuerlig saksbehandling hos selskapet, og det må legges til grunn at selskapet hadde anledning til å avvente rettskraftig dom. Nemnda mener derfor avslaget og oppsigelsen ble gitt "uten ugrunnet opphold".

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Selskapet gis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Vibeke Stiansen (selskapsrepresentant), Trine Vøien (selskapsrepresentant), Hege Sundby (forbrukerrepresentant) og Gyrid Giæver (forbrukerrepresentant).